

1. V dědečkově židli červotoč bydlí,
děda vo tom neví, ó, kdo mu to poví,
až si jednou děda sedne, židle se pod ním prolomí,
jako křída v tváři zbledne a rukama zalomí,
řekne tiše: "Je to rána, byla to židle památná,
rukodělně udělána a tím skoro posvátná."

R: Červotoč, ač nemá zuby jako krokodýl,
prohryže se každým dřevem napříč, napodýl.

*: Pomalounku dřevo žmoulá a vůbec mu nevadí,
že naň lidé nadávají, že ho mají neradi.

R: Červotoč...

2. Náš děda se bojí vo svý zdraví tuze,
obává se virů, sádry, rychlý chůze,
a přitom ho nenapadne, že nepřítel mrňavý
kuje zatím pikle zrádné jemu přímo u hlavy,
jenom židle, ta to tuší, že je vnitřně hlodána,
nikdy to však neprozradí, nebyla-li tázána.

R: Červotoč...
+ prohryže se napříč, napodýl ...